

Stranica mog dnevnika 27.09.2011.god. Kao da mi neka jeza prostruji kroz telo kada ga vidim. O, ne! Mislim da sam se zaljubila. Dugo nisam bila zaljubljena, pa mi je osećaj leptirića u stomaku pomalo čudan, ali i lep, moram priznati.

Kako je samo lep. Zadivljuju me njegove plave oči, plava kosa i savršen osmeh. Čim progovori sa mnom, ja se zbunim i spetljam. U tom trenutku kao da ne znam šta pričam. Kada ga vidim oči mi zasijaju poput dijamanta. Migla bih da ga gledam ceo dan, jer je on prosto savršen. Trenira odbojku i kada ga gledam kako igra osećam neku toplinu i nežnost. Njegova blizina čini moj svet srećnijim i zabavnijim. Kada me pogleda, u svojoj blizini ne vidim nikoga osim njega. On zauzima veliki deo mog srca i kada ga vidim želim to da potraje. On ima nešto posebno, sa njim je svaki trenutak kao san.

Miona Kostić 7/3

Tamo je baš lepo

U povratku sa mora, svratili smo do prababe Divne i pradede Marka da ih obiđemo.

Oni žive u jednom malom selu kod Gornje Toponice, a zove se Brčinac. Pošto se nalazi na jugu, tipična gradnja sela je da ima jednu glavnu ulicu, a uzduž načičkane kuće. Oni su otprilike na sredini sela. Jedna stvar me je baš začudila, kako ovo selo nema prodavnice. Prababa mi je objasnila, da u selu žive uglavnom stari ljudi. Domaćice same peku hleb svako jutro. Po ostale namirnice koje mi nabavljamo svaki dan, oni idu u nabavku po namirnice jednom mesečno u Gornju Toponicu. Ovde se ljudi uglavnom bave zemljoradnjom. Oni imaju više njiva na kojima gaje najviše pšenicu koju posle pretvaraju u brašno. Pre je pradeda obrađivao sve njive ali ja sada jako bolestan, pa ne može. Imaju veliku dvospratnu kuću. Dvorište je baš veliko. Prababa ima platenik u kojem gaji povrće. U donjem delu imaju kokošinjac i dosta kokošaka. Kao i svako dvorište imaju psa koji se zove Ben. Mama mi je pričala da smo za vreme bombardovanja, davne 1999.godine, boravile ovde u selu. Tad sam imala dve godine i prvi put slomila nogu, jer sam bila veoma mirno dete. Želela sam da posetim obližnji potok, gde sam provodila dosta vremena. Staza koja vodi do njega je krivudava i zemljana. Tu je priroda predivna. Celom dužinom potoka je drveće. Sa preke strane su njive. Preko potoka se može preći jedino malim mostićem kojeg meštani zovu brvno. To brvno se pri hodu drma što je veoma interesantno. Sunce je počelo polako da zalazi, a mi smo krenuli kući.

Bilo mi je baš lepo i ponovo ću posetiti selo za vreme letnjeg raspusta.

Tijana Pejčić 8/3

Jedan moj neobičan dan

Davno je to bilo, više od mesec dana. Pomogla sam jednom iznemoglom golubu koji je po mojoj proceni bi ranjen.

Otišla sam sa babom na ambar, da joj pomognem da okrunimo kukuruz. Tu sam u jednom ćošku ugledala goluba, sivo-bele boje. Imao je lepo slatko perje i dok sam mu prilazila, čudilo me je da nije odleteo. Uzela sam ga u ruke i milovala dok nisam primetila malo krvi na njegovom krilu. Bilo mi ga je žao jer je sigurno, neko pucao u njega. Unela sam goluba u kuću i

smestila ga u kartonsku kutiju. Stavila sam mu kukuruz, žito i vode u jednu konzervu. Iz jedne kapsule pentreksila istresla sam prah na krilo ranjenog goluba i previla ga zavojem. Bio je kod mene dva dana i postao nemiran. Odvila sam mu krilo i videla da je zaraslo. Nisam želela da ga držim u zatvorenoj prostoriji već sam sa njim izašla napolje. Pustila sam ga da odleti da bude slobodan. Bio je to za mene neobičan dan i sve je prošlo tako brzo.

Osećala sam veliku radost u sebi, bila sam presrećna što sam mogla da pomognem jednom ranjenom i iznemoglom golubu. Za mene je ovo bio jedan neobičan dan.

Sara Jelenković 8/1

Heroji mog detinjstva

Mnoga deca imaju svoje heroje. Njihovi heroji su crtani i filmski junaci, poznate ličnosti, sportisti, fudbaleri i ostali.

Moj tata i moja mama su za mene junaci. Tata se zove Zoran, a mama Ljiljana. Oni se mnogo žrtvuju za mene i za moju sestru, vole nas maze i paze. Iako nismo puno bogati, mi dobijamo sve što poželimo, baš sve. Oni su najbolji prijatelji i drugari, pa posle roditelji. Vrlo su smešni i zabavni obožavam da se smejem sa njima. Tata me uči da sviram harmoniku i objašnjava mi sve o fudbalu. Mama kupuje stvari koje treba da obučem, kaže da ona ima više ukusa od mene. Sestra mi pomaže da radim domaći, ali i ona ima pažnju roditelja kao i ja, ali ja imam veću. Tata mi dopušta da vozim traktor, uči me da vozim automobil, motor, uči me da rukujem puškom i svašta još. Mama me ponekada smara ali kaže da je to za moje dobro. Njih dvoje su dobar par i svašta su prošli zajedno.

Volim ja baku, deku, seku, drugu seku, bate, čiku, teču, tetku ali njih volim posebno. Hvala im.

Aleksandar Aća 6/2